

Arrest

nr. 68 059 van 6 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN loco advocaat J. CALLEWAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn afkomstig van Benin City (Edo State). In 2005 trouwde u met (A.O.U.) en verhuisde naar zijn huis in de Owatubu buurt in Benin City. Hij was een militant in de staat Bayelsa en kwam slechts drie dagen per maand naar huis. In 2008 hoorde u op het nieuws dat er in Bayelsa een oliepijp was ontploft en de militanten hiervan werden beschuldigd. In februari 2008 kwam de CID politie naar uw huis, op zoek naar uw man. Omdat uw man er niet was werd u gearresteerd. De politie verklaarde dat u opgesloten zou blijven totdat uw man zou terugkomen. U werd ondervraagd over de verblijfplaats van uw man en moest voor de rechtbank verschijnen. Uw zoon, die bij uw moeder verbleef, stierf tijdens uw opsluiting. Na meer dan zes maanden werd u door de rechter vrijgesproken, met de hulp van uw advocaat die kon bewijzen dat u niet wist waar uw man was.

Twee weken na uw vrijlating kwam uw man naar jullie huis in Benin City om zich te verontschuldigen. U vroeg hem te stoppen met zijn activiteiten als militant maar hij weigerde. U besloot in het huis van uw moeder te gaan wonen. Op 11 maart 2010 kwam uw man u een gelukkige verjaardag wensen. Hij was met collega's op weg naar Abuja voor politieke redenen. In oktober vernam u dat er een bomaanslag was gebeurd in Abuja tijdens de oktoberviering. In november zag u op televisie dat er veel militanten werden gezocht in verband met de bomaanslag. Ook de naam van uw man werd getoond. De volgende dag toonde een vriendin u een krantenartikel waarin een opsporingsbericht stond voor uw man. U belde uw advocaat die u de raad gaf om te vluchten zodat u niet opnieuw zou worden gearresteerd. U vertrok die nacht met uw kinderen naar Cotonou in Benin. Daar werd u geholpen door een blanke man die uw reis regelde. Op 17 november 2010 reisde u per boot van Cotonou naar België waar u op 16 december aankwam. Op 21 december 2010 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u Nigeria diende te verlaten omdat u vreesde opnieuw te worden gearresteerd omwille van uw man, die gezocht wordt door de Nigeriaanse autoriteiten wegens zijn activiteiten als militant (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 12 mei 2011, hierna CGVS, p. 4). Volgende bedenkingen kunnen evenwel worden gemaakt bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal.

U verklaarde dat u in 2008 werd gearresteerd, waarbij u de plaats diende in te nemen van uw man die gezocht werd voor zijn deelname in een bomaanslag begin 2008 in Bayelsa State (CGVS, p. 4). U verklaarde dat men dacht dat u wist waar uw man was (CGVS, p. 5). Het is derhalve raar dat men u tijdens uw opsluiting slechts tweemaal de vraag stelde of u wist waar u man was, namelijk vijf dagen na uw arrestatie en vier maanden na uw arrestatie (CGVS, p. 5). Indien men daadwerkelijk informatie van u wilde over uw man zou men verwachten dat men u hier intensiever en vaker over zou hebben ondervraagd of onder druk gezet.

Daarbij kunnen ook een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw bewering dat uw man een militant is (CGVS, p. 2). U stelde dat uw man lid is van de politieke partij AC en dat hij voor die partij als militant in Bayelsa State vecht voor de vrijheid van deze olierijke plek (CGVS, p. 3). Wanneer u later gevraagd werd naar de naam van de militantengroep waartoe uw man behoort zegt u dat ze zichzelf 'militanten' noemen en dit ook de naam is van de groep. U stelde enkel de naam van het hoofd van de militantengroep te kennen, met name chief (O.) (CGVS, p. 4 en 7). Het Commissariaat-generaal beschikt evenwel over informatie dat de groep die (O.) als leider heeft en genoemd worden in verband met de bomaanslagen van 2010 in Abuja, de naam 'Movement for the Emancipation of the Niger Delta' (MEND) draagt (zie landeninformatie). Het is merkwaardig dat u deze naam niet kent. Verder kan men deze regionale guerrillabeweging onmogelijk vereenzelvigen met de Action Congress (AC) partij (CGVS, p. 3). AC is immers een politieke partij die actief is in heel Nigeria en haar hoofdkwartier heeft in Abuja. Bovendien ontstond de partij pas in september 2006, op het moment dat MEND al bestond (zie-landeninformatie). Verder zegt u dat uw man steeds ging vechten in Bayelsa State gelegen in Warri State (CGVS, p. 2). Warri is evenwel geen staat maar een stad in Delta State, een buurtstaat van Bayelsa (zie landeninformatie). Bovendien zijn de militanten van het MEND volgens de informatie ter beschikking van het Commissariaat-generaal lang niet alleen in Bayelsa actief, maar ook in andere centrale staten van de Niger Delta, zoals Rivers en Delta State (zie landeninformatie). U kon buiten de leider (O.) ook geen van zijn collega's noemen (CGVS, p. 4).

Vervolgens is het raar dat u in november 2010, nadat u ontdekte dat uw man voor de tweede maal gezocht werd, onmiddellijk besloot om Nigeria te verlaten, op advies van uw advocaat (CGVS, p. 4 en p. 7). Er was immers geen directe reden om aan te nemen dat men ook naar u op zoek is. U verklaarde dat u na uw eerste arrestatie vrijgesproken werd door de rechter (CGVS, p. 5 en p. 6) en u kon uw leven als een vrije vrouw verder zetten (CGVS, p. 7). Zo hielp u uw moeder in de boerderij (CGVS, p. 7) en kon u in maart 2009 probleemloos een nieuw rijbewijs aanvragen bij de autoriteiten (CGVS, p. 3 en zie rijbewijs in het administratief dossier). Op het moment van uw vrijspraak was uw man overigens nog steeds voortvluchtig (CGVS, p. 5). Bijgevolg wil het feit dat men uw man zoekt niet automatisch zeggen dat men ook u zoekt en wil opsluiten. Bovendien woonde u intussen al twee jaar bij uw moeder, gescheiden van uw man (CGVS, p. 2), en werd u nooit in zijn bijzijn gespot (CGVS, pp. 6-7). Er waren ditmaal dus nog minder redenen voorhanden voor de politie om te denken dat u zou weten waar uw man zich schuilhield.

Bovendien stelt het opsporingsbericht in de Nigerian Observer (dd. 8 november 2008), waarop u uw beslissing om Nigeria te verlaten baseerde, dat de politie op zoek is naar uw man in verband met diverse bomaanslagen en hij gevlucht is met zijn vrouw en kinderen. In het bericht wordt strikt genomen niet gesteld dat de politie ook naar u op zoek is, vermit het een opsporingsbericht in hoofde van (A.U.O.) betreft. Daarenboven kunnen zich ernstige vragen worden gesteld bij de echtheid van dit krantenbericht.

Zo is er een duidelijk verschil op te merken tussen de kwaliteit van het bericht – waar zowel de tekst als de foto zeer scherp is, en de rest van de krant, die een uiterst slechte kwaliteit van foto's heeft en vele onduidelijke plekken vertoont in de tekst. De pagina waarop het opsporingsbericht staat is bovendien niet genummerd, wat vreemd is, omdat andere pagina's uit de krant wel genummerd zijn. In de logica van de nummering van de pagina ervoor (pagina) '2' staat het opsporingsbericht op pagina 3 van de krant, maar dit strookt dan weer niet met de vaststelling dat 2 pagina's verder dan de pagina waarop het opsporingsbericht voorkomt de vermelding (pagina) '4' staat. Bovendien is de tekst aan de marge langs de linkerkant van de pagina waarop het opsporingsbericht voorkomt deels onleesbaar, zoals ook het geval is voor de 3 daarop volgende pagina's, maar niet voor de andere door u voorgelegde pagina's van de krant. Dit alles laat toe om de authenticiteit en dus ook de bewijskracht van dit krantenuittreksel ernstig in twijfel te trekken.

Verder stelde u dat toen u uw moeder in januari 2011 belde vanuit België u van haar vernam dat de politie na uw vertrek naar u op zoek kwam (CGVS, p. 7), maar gaf u tegenstrijdige verklaringen over wat er precies gebeurde. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw moeder van uw schoonzus vernam dat de politiemannen naar het huis van uw man waren gekomen (CGVD, p. 3). Later verklaarde u evenwel in strijd hiermee dat uw moeder had gezegd dat de politie naar haar huis was gekomen en had gevraagd waar u was (CGVS, p. 7).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Nigeria wordt vervolgd door de Nigeriaanse autoriteiten omwille van de voorgehouden activiteiten van uw man als militant.

Er kan uit hetgeen voorafgaat niet besloten worden dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op et lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Het krantenuittreksel werd hierboven reeds besproken. De brieven van uw advocaten (S.O.O.) (dd. 17 mei 2011) en (O.I.A.) (dd. 16 mei) bevestigen uw verklaringen. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat advocaten geacht worden hun cliënten te verdedigen en hen loyaliteit verschuldigd zijn. Derhalve kunnen deze documenten bezwaarlijk als een objectief bewijs worden beschouwd. Bovendien betreft het hier twee verschillende kantoren, terwijl u op het Commissariaat-generaal slechts één enkele advocaat vermeldde (CGVS, p. 4 en p. 5). Verder blijkt uit de brief van 17 mei 2011 dat de naam van uw advocaat (S.O.O.) is en die van het kantoor Okeaya Inneh Law Chamber, terwijl u in uw verklaringen (I.) als eigennaam van uw advocaat opgaf (CGVS, p. 5). Dit roept verdere twijfels op bij uw bewering dat u in Nigeria verschillende keren uw advocaat consulteerde betreffende uw problemen (CGVS, p. 4 en p. 5).

De foto's tonen u in het gezelschap van uw man en kinderen tijdens een doopplechtigheid in 2007 maar vormen geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Uw rijbewijs (uitgegeven op 23 maart 2009) en de geboorteakte van uw jongste dochter (M.) tenslotte, bevatten identiteits- en persoonsgegevens van u en (M.) die hierboven niet meteen in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het onderzoek van de nieuwe gegevens

2.1. Verzoekster voert aan dat zij en haar drie dochters in Nigeria werden besneden. De jongste in België geboren dochter werd niet besneden. Verzoekster voert deze vrees voor besnijdenis als nieuw element in de zin van artikel "39/76 § 1, alinea 4", aan.

2.2. "Nieuwe gegevens" zijn volgens artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet "die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen".

Wat de voorwaarden betreft waaronder nieuwe gegevens worden onderzocht, bepaalt artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wat volgt:

"De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan :

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.”

Omtrent de verplichting voor de Raad om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen alsook het tijdstip voor het aanbrengen van “nieuwe gegevens”, oordeelde het Grondwettelijk Hof tevens:

“Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord “kan”, het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen” (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, overweging B.6.5).

2.3. De vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin als hiervoor bepaald, belet niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd (RvV, 24 juni 2010, nr. 45 395).

2.4. Waar verzoekster stelt dat zijzelf evenals haar in Nigeria geboren dochters besneden zijn en thans een vrees voor besnijdenis aanvoert ten aanzien van haar dochter die in België is geboren en ter staving hiervan attesten van het GAMS neerlegt, dient te worden opgemerkt dat zij niet heeft aangetoond dat dit element niet eerder in de procedure, *in casu* bij het gehoor van het CGVS, kon worden medegedeeld.

Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Derhalve kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij een dermate essentieel element als de vrees voor besnijdenis van haar in België geboren dochter zou vermelden.

Verzoeksters bewering dat zij niet wist dat zij op basis van deze vrees bescherming had kunnen krijgen, kan niet worden aangenomen. Verzoekster, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, verklaart op de vraag waarom zij deze thans aangevoerde vrees voor besnijdenis niet eerder meldde, dat *“alle vrouwen in Nigeria doen het”* evenals *“ik was bang”*.

De door verzoekster aangevoerde vrees voor vervolging betreft in essentie een nieuwe vervolgingsgrond die geheel los staat van de elementen van haar asielaanvraag zoals aangebracht en beoordeeld door het CGVS. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij deze feiten, door haar omschreven als “nieuw gegeven”, niet eerder in de procedure had kunnen aanbrengen, zeker nu de dochter U.M. werd geboren op 11 januari 2011 - voor het gehoor op het CGVS op 12 mei 2011 - en alle

documenten aangaande deze feiten/vervolgingsgrond blijkbaar werden vergaard tijdens de beroepstermijn tegen de thans bestreden beslissing. Evenmin kan deze nieuwe vervolgingsgrond aanzien worden als een argumentatie ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd.

De door verzoekster tijdens de beroepsprocedure aangebrachte vrees voor besnijdenis kan niet aanzien worden als een "nieuw gegeven" zoals omschreven in artikel 39/76, § 1, vierde lid en volgens voormelde interpretatie door het Grondwettelijk Hof. Het aanbrengen van totaal nieuwe feiten die niet aanzien kunnen worden als een "nieuw gegeven" zoals hoger omschreven - en in wezen een nieuwe grond voor vervolging betreffen - tijdens de beroepsprocedure, en die aldus niet door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen konden worden onderzocht en beoordeeld tijdens de administratieve behandeling, zou ertoe kunnen leiden dat de Raad bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid telkenmale verplicht wordt de bestreden beslissing te vernietigen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de definitie van vluchteling zoals voorzien in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de schending van de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet evenals de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de goede trouw, voorzichtigheid, zorgvuldigheid en manifeeste appreciatiefout.

Zij betoogt inzake haar arrestatie dat zij niet werd opgesloten omdat zij zou weten waar haar man was, maar omdat dit als middel werd gebruikt opdat haar man zich zou aangeven. Verzoekster verwijst naar haar verklaring zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal: *"Ik zei dat ik niet wist waar mijn man was, ze zeiden dat ze me dan moesten opsluiten tot man terug komen, en ze brachten me naar Owotubu quarter politiekantoor"*. Zij verwijst naar internetartikels en merkt op dat het niet merkwaardig is dat zij werd vastgehouden zonder een officiële beschuldiging aangezien dit veel voorkomt in Nigeria en dat het niet ongeloofwaardig is dat men familieleden arresteert om militieleden onder druk te zetten. Verzoekster stelt dat het feit dat zij gearresteerd werd en zes maanden vastgehouden werd een duidelijke vorm is van vervolging omwille van politieke redenen.

Wat betreft het feit dat haar man een militant is, bevestigt zij dat zij effectief niet op de hoogte is van de activiteiten van haar man. Zij verwijst naar haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal dat zij haar man slechts één maal per maand zag en de laatste twee jaar slechts één maal heeft gezien. Verzoekster benadrukt dat ze weet dat hij vocht en dat hij actief was in de Bayelsa regio. Dat zij niet op de hoogte is van de effectieve activiteiten van haar man en de overige leden of leiders is volgens verzoekster dan ook niet verwonderlijk. Zij stelt dat zij bovendien niet akkoord is met het militantisme van haar man en dat zij om deze reden heeft beslist om terug bij haar moeder te gaan wonen. Verzoekster betoogt dat men omwille van haar onwetendheid haar volledige relaas niet in twijfel mag trekken.

Zij voert aan dat zij vreest opnieuw te worden aangehouden aangezien haar man opnieuw betrokken zou zijn bij een aanslag. Zij herhaalt dat zij reeds een eerste maal werd aangehouden gedurende zes maanden en stelt dat het niet is omdat ze toen werd vrijgelaten dat er nu geen risico meer bestaat op aanhouding. De autoriteiten zouden haar nu opnieuw als drukkingsmiddel kunnen aanhouden. Haar man werd immers tot op heden niet teruggevonden.

Inzake de militante groeperingen merkt verzoekster op dat zij de naam van chieft 'Oka' kent en dat de commissaris-generaal effectief bevestigt heeft dat 'Oka' de leider is van de groepering 'MEND'. Dat zij niet veel informatie over 'MEND' kan verstrekken is volgens verzoekster niet merkwaardig. Zij verwijst dienaangaande naar een internetartikel. Verzoekster benadrukt dat haar man actief was in Bayelsa State en wijst op het feit dat zij heeft gezegd dat de groep van militanten actief is in Bayelsa State en niet dat de 'MEND' alleen maar actief is in Bayelsa State.

Omtrent de documenten die zij heeft neergelegd, volhardt verzoekster dat het krantenartikel effectief gepubliceerd werd in de krant. De brieven van de advocaten kunnen volgens verzoekster niet in twijfel worden getrokken vermits advocaten worden verondersteld onafhankelijk te zijn en geen valse stukken mogen opstellen. Zij stelt dat het volkomen begrijpelijk is dat een persoon die geen jurist is, de naam van het advocatenkantoor opgeeft en/of de naam van de advocaat zelf. Verzoekster voert aan dat dit geen afdoende reden is om te twijfelen aan haar verklaringen dat zij deze advocaat heeft geconsulteerd.

Verzoekster benadrukt dat haar vrees enkel ongegrond wordt geacht omdat zij niet genoeg vragen kan beantwoorden over de activiteiten van haar echtgenoot. Zij houdt een theoretische uiteenzetting inzake de "gegronde vrees" en stelt dat zij vervolging vreest vanwege de politieke activiteiten van haar echtgenoot en een nieuwe arrestatie. Haar vrees blijkt gegrond gezien de situatie in Nigeria. Omtrent deze aspecten werd zij amper ondervraagd op het Commissariaat-generaal. Over de arrestaties die zij ondergaan heeft, motiveert de bestreden beslissing volgens verzoekster niets, hoewel zij deze elementen duidelijk heeft aangegeven als gronden van vervolging.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoekster inzake haar arrestatie thans aanvoert dat zij louter werd opgesloten om haar man onder druk te zetten zich aan te geven en niet omdat zij zou weten waar haar man was, dient te worden vastgesteld dat deze bewering niet strookt met haar verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt immers dat zij, gevraagd wat de politie van haar wilde, heeft verklaard: "Ze voelen dat ik weet waar mijn man is" en "Toen hij voordien een probleem had, in 2006, hij werd gearresteerd, voordien zochten ze hem, ik verstopte hem in mijn dorp, daarom dachten ze dat ik mijn man misschien opnieuw verstopte" (administratief dossier, stuk 5, p. 5).

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekster tijdens haar opsluiting van meer dan zes maanden slechts tweemaal werd ondervraagd omtrent de verblijfplaats van haar man indien men daadwerkelijk informatie over haar man wilde verkrijgen, hetgeen ook geldt indien ze een "middel" was ter arrestatie van haar echtgenoot.

Verzoekster heeft tevens vage verklaringen afgelegd betreffende de activiteiten van haar man. Het blijkt immers dat zij (i) niet op de hoogte is van de exacte naam van de militantengroep waartoe haar man behoort; (ii) buiten de naam van de leider van de militantengroep, evenmin op de hoogte is van de namen van de collega's van haar man; (iii) heeft verklaard dat haar man actief is in Bayelsa State en dat Bayelsa State in Warri State ligt terwijl uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat Warri geen staat is maar een stad, gelegen in Delta State (administratief dossier, stuk 15).

In de mate dat verzoekster het gebrek aan kennis omtrent de activiteiten van haar man wijt aan het feit dat zij haar man slechts één maal per maand zag, hem de laatste twee jaar slechts één maal heeft gezien en bovendien niet akkoord is met zijn militantisme, dient te worden vastgesteld dat deze argumentatie niet vermag het totaal gebrek aan kennis in hoofde van verzoekster te vergoelijken. Het betreft immers het kernaspect van haar asielrelaas.

Verzoekster heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar thuisland opnieuw zal worden aangehouden. Zo heeft zij verklaard dat (i) zij na haar eerste arrestatie werd vrijgesproken door de rechter (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6); (ii) zij na haar vrijlating haar leven probleemloos heeft kunnen verder zetten (*ibid.*, p. 7); (iii) haar man op het moment van haar vrij spraak nog steeds voortvluchtig was (*ibid.*, p. 5-6); (iv) zij na haar vrijlating gedurende twee jaar bij haar moeder heeft gewoond, gescheiden van haar man (*ibid.*, p. 2; p. 6).

Bovendien wordt in het door verzoekster bijgebrachte opsporingsbericht in de "Nigerian Observer" van 8 november 2008 niet gesteld dat de politie ook naar haar op zoek is. Wat betreft dit opsporingsbericht dient overigens te worden opgemerkt dat er een frappant verschil is tussen de kwaliteit van het

opsporingsbericht, waarvan zowel de tekst als de foto zeer scherp is, en de rest van de krant, waarvan de foto's van uiterst slechte kwaliteit zijn en de tekst vele onduidelijke stukken vertoont. Deze vaststelling ondergraaft dan ook de authenticiteit van het door verzoekster bijgebrachte krantenbericht, hetgeen de ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag verder bevestigt.

Ten slotte heeft de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat verzoekster incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande de zoekacties van de politie na haar vertrek uit Nigeria. Zo heeft zij aanvankelijk verklaard dat haar moeder van haar schoonzus heeft vernomen dat de politie naar het huis is gekomen waar zij met haar man woonde (administratief dossier, stuk 5, p. 3) terwijl zij later tijdens het gehoor heeft verklaard dat haar moeder haar heeft gezegd dat de politie naar haar huis was gekomen en heeft gevraagd waar zij was (*ibid.*, p. 7).

Deze vaststelling wordt door verzoekster niet betwist in voorliggend verzoekschrift.

De overige door verzoekster bijgebrachte stukken vermogen niet tot een ander oordeel te leiden.

Aan de door verzoekster bijgebrachte brieven van de advocaten S.O. Ojomo en O.I. Asemota van 17 mei 2011 en 16 mei 2011 kan geen objectieve bewijswaarde toegekend. Zo wordt de brief van 17 mei 2011 ondertekend door S.O. Ojomo van het kantoor "Okeaya Inneh Law Chambers", terwijl verzoekster op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat de naam van haar advocaat Inneh was (*ibid.*, p. 5). Bovendien blijkt uit het geattesteerde in deze brieven dat verzoekster zowel een beroep heeft gedaan op S.O. Ojomo als op O.I. Asemota, terwijl zij op het Commissariaat-generaal slechts één advocaat heeft vermeld (*ibid.*, p. 4-5).

Dat zij geen jurist is en het derhalve begrijpelijk is dat zij de naam van het advocatenkantoor heeft opgegeven, vormt geen afdoende verklaring voor de foutieve vermelding van namen van personen die haar beweerdelijk juridisch bijstaan en in wie zij aldus een groot vertrouwen stelt.

Deze gesolliciteerde documenten volstaan dan ook geenszins om de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas te herstellen.

De algemene informatie waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt, betreft informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op haar persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3. Waar verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt, dient te worden opgemerkt dat verzoekster geen argumentatie voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas (zie *sub* 3.2.) en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.4. Daar waar verzoekster op algemene wijze alludeert op een gebrek aan zorgvuldig onderzoek dient te worden opgemerkt dat zij niet *in concreto* uitwerkt waar en op welke wijze de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier. Verzoekster kreeg de kans om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

3.5. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS